

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/21/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120010147
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8120010147.7

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 17.10.2023, v trestnej veci obžalovanej A. B. pre prečin ublíženie na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/7/2020 zo dňa 16.11.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovanej A. B. **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/7/2020 zo dňa 16.11.2022 bola obžalovaná A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX/X, C. - E. F., uznaná vinnou z prečinu ublíženie na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 01.06.2016 v čase o 07:25 hod. viedla ako vodička osobné motorové vozidlo zn. Kia Rio, ev. č.: G. v Prešove po Slovenskej ulici v smere k Metodovej ulici, v úseku pred priechodom pre chodcov nachádzajúcom sa pri kostole sv. Františka oneskorene reagovala na chodkyňu H. C. I., prechádzajúcu v tom čase po priechode pre chodcov zľava doprava, čím ako vodička porušila ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, prednou časťou vozidla narazila do chodkyne H. C. I., ktorá v dôsledku zrážky utrpela pomliaždenie nosa s krvácaním z nosa, tržnozmliaždenú ranu brady, pomliaždenie a krvnú podliatinu dolnej pery, nalomenie troch zubov, podvrtnutie krčnej chrčtice, kožnú odreninu pravého lakťa, kožné odreniny oboch kolien, otras mozgu ľahkého stupňa, zlomeninu kĺbového výbežku sánky vpravo s posunom úlomkov a zlomeninu kĺbového výbežku sánky vľavo s posunom úlomkov s dobou liečenia spojenou s práceneschopnosťou v trvaní 8 - 10 týždňov.

Za to jej okresný súd uložil:

Podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanej určil skúšobnú dobu podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona obžalovanej uložil povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradila škodu spôsobenú trestným činom.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, Trestného zákona obžalovanej uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovanej uložil povinnosť nahradiť poškodenej H. C. I., nar. XX.XX.XXXX v D., bytom D. XXX, okr. D., škodu v sume celkom 650,- eur.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú Dôveru zdravotnú poisťovňu, a. s. so sídlom Einsteinova 25, 825 01 Bratislava, IČO: 35942436, odkázal na civilný proces.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú Sociálnu poisťovňu so sídlom Ul. 29 augusta 8 a 10, Bratislava, IČO: 30807484, odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná v zákonom stanovenej lehote odvolanie tak proti výroku o vine, ako aj proti výroku o treste, ktoré následne prostredníctvom svojej obhajkyne písomne odôvodnila, kde uviedla, že výrok o vine vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, pretože prichádzali do úvahy aj iné alternatívy vzniku dopravnej nehody, a teda jej zodpovednosť nebola dostatočným spôsobom preukázaná. Poukázala na to, že zamietnutie návrhu na doplnenie dokazovania zo strany okresného súdu malo za následok nedostatočné zistenie skutkového stavu veci a nedostatočné preukázanie jej viny. Odvolateľka má za to, že okresný súd nedostatočne a nesprávne vyhodnotil najmä výpoveď znalca H. H. C., ktorý na hlavnom pojednávaní upresnil mechanizmus vzniku poranení poškodenej tak, že opakovane uviedol, že k vzniku poranenia poškodenej došlo kontaktom motorového vozidla zozadu alebo mierne z boku do zákolennej jamy a zadnej plochy predkolenia poškodenej a podrobne sa vyjadril aj k iným alternatívam natočenia poškodenej ku motorovému vozidlu v čase zrážky. Výpoveďou tohto znalca je, podľa odvolateľky, významnou mierou spochybnené tvrdenie, že poškodená prechádzala v čase zrážky cez priechod pre chodcov, pretože v takom prípade by došlo k stretu motorového vozidla a chodkyne tak, že by bola zasiahnutá jej pravá strana dolných končatín a nie ich zadná strana, čo by malo za následok iný druh a rozsah zranení poškodenej. Odvolateľka je toho názoru, že okresný súd mal, najmä s prihliadnutím na výpoveď H. H. C., doplniť dokazovanie vypracovaním doplnku k znaleckému posudku Ústavu súdneho inžinierstva /ÚSI/, pretože výsluchom jedného zo znalcov z ústavu na pojednávaní sa nemohlo objektívnym spôsobom objasniť vyjadrenia znalca z oblasti zdravotníctva, ktorý poukázal na iný spôsobom vzniku zranení poškodenej ako je ten, ktorý predpokladali znalci. Odvolateľka ďalej dôvodila tým, že jej tvrdenia, že poškodená v čase dopravnej nehody neprechádzala cez priechod pre chodcov, ale pravdepodobne prechádzala šikmo cez vozovku mimo priechod pre chodcov, neboli hodnoverne vyvrátené a v kontexte vzniku zranení poškodenej tak, ako ich opísal H. C. na pojednávaní, verzia vzniku dopravnej nehody, ako ju ustálil súd, nie je možné považovať za záver prijatý bez akýchkoľvek pochybností a súd mal zvažovať aplikovať zásadu „in dubio pro reo“. Rovnako tak pri uložení trestu, podľa odvolateľky, mal okresný súd nedostatočne zohľadniť individuálne okolnosti na jej strane a preto uložený trest v prípade, ak by bola vina jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná, nie je možné považovať za spravodlivý a primeraný, pretože neprimerane zasiahne aj jej rodinu. Poukázala na to, že je vdova a vodičské oprávnenie potrebuje na výkon svojej pracovnej činnosti. Bez vodičského oprávnenia nebude mať prácu, a teda nebude môcť poskytovať starostlivosť pre svoju dcéru, ktorá študuje na vysokej škole. Záverom poukázala na to, že samotné uloženie podmienčného trestu odňatia slobody by malo na ňu dostatočne preventívny vplyv a nebola by zároveň ohrozená jej práca. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolateľka navrhla, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a spod obžaloby ju oslobodil, eventuálne vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne, aby krajský súd trest uložený okresným súdom zmenil tak, že jej neuloží trest zákazu činnosti.

Krajský súd na podklade takto podaného odvolania preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaná podala odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a nezistiac chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru krajského súdu, pred okresným súdom vykonané dokazovanie v podstate v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné, a tak krajský súd z doposiaľ vykonaného dokazovania vychádzal.

K odvolacej námietke obžalovanej, že okresný súd pri konštatovaní záveru o vine vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu, pretože prichádzali do úvahy aj iné alternatívy vzniku dopravnej nehody, a teda jej trestná zodpovednosť nebola dostatočným spôsobom preukázaná, krajský súd uvádza nasledovné.

Skutočnosť, že odvolateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, I. ÚS 59/04)

Pokiaľ ide o odlišný názor strany trestného konania na hodnotenie vykonaných dôkazov, tento nie je pre súd záväzný, nakoľko súd postupuje pri hodnotení dôkazov na základe zákonného oprávnenia a povinnosti uvedeného v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, a preto, pokiaľ sa súd od názoru hodnotiacej strany trestného konania odchyľi, no dodrží pravidlo stanovené v tomto ustanovení Trestného poriadku, nedochádza tým k porušeniu práv tejto strany trestného konania.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005). Aj z judikatúry Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Okresný súd vykonané dôkazy sám hodnotil a logickým postupom v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku dospel k záveru o vine obžalovanej.

V súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku, okresný súd v odôvodnení logicky a precízne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä, ak si navzájom odporovali. Neopomenul podať aj právne úvahy, ktorými sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva teda aj to, ktoré skutočnosti vzal okresný súd do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku vecne správne, a preto na tieto krajský súd v podrobnostiach aj poukazuje. Len vzhľadom na odvolacie námietky, považuje krajský súd za potrebné niektoré skutočnosti zvýrazniť.

Obžalovaná počas celého trestného konania popierala spáchanie skutku, brániac sa tým, že po Slovenskej ulici šla rýchlosťou nie viac ako 30 km/h, pričom poškodenú zaregistrovala, keď šli obe rovnako súbežne spolu, poškodená šla rýchlo, potom zmenila smer a odbočila križom na cestu, vybehla spoza dodávky, kedy po vstupe na cestu už bežala. Na poškodenú zareagovala tak, že zastavila, zabrzdila okamžite. V čase nárazu do poškodenej jej vozidlo už stálo. K zrážke došlo za priechodom pre chodcov. Poškodenú zrazila ľavým svetlometom, zachytila ju v čase, keď jej vbehla pod auto.

Aj napriek obrane obžalovanej, krajský súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovanej a na ktoré poukázal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaná spáchala žalovaný skutok ublíženia na zdraví.

Aj podľa názoru krajského súdu, vina obžalovanej zo spáchania žalovaného skutku nepochybne vyplýva z výpovede poškodenej H. C. I. (ďalej len poškodená), zo záverov znaleckých posudkov J. K., J. I. a Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline, zo zápisnice o ohliadke miesta dopravnej nehody, zo záznamu o dopravnej nehode, z fotodokumentácie z miesta dopravnej nehody, z vykonanej rekonštrukcie a lekárskeho správ.

Z výpovede poškodenej vyplýva, že po vystúpení z MHD pokračovala ulicou Svätoplukovou. Po vyjdení z ulice, pristúpila k priechodu pre chodcov, do ktorého plynule vyúsťuje Svätoplukova ulica, zastala pred ním, pozrela sa doprava aj doľava, nič nešlo, preto vstúpila na priechod pre chodcov. Keď bola niekde v strede prvého pruhu, pozrela sa doprava, kde zbadala vozidlo, to, ktoré ju zrazilo, šla chôdzou, nebežala, znova skontrolovala cestu, pozrela sa doprava a videla vozidlo, pričom teraz bola asi v strede a keď prechádzala do druhého jazdného pruhu, už situáciu nekontrolovala, sústredila sa na chodník, nakoľko doň vyúsťuje priechod pre chodcov, chýbali jej približne 2 kroky, vtedy pocítila silný náraz, vyhodilo ju do vzduchu, dopadla na ľavý bok pred vozidlo. Auto narazilo prednou časťou do jej pravého boku. Pri nehode utrpela obojstrannú zlomeninu kĺbových výbežkov sánky vpravo aj vľavo s posunom úlomkov, podvrtnutie krčnej chrbtice, mala odreniny pravého lakťa, oboch kolien, otras mozgu, narazenie a krvácanie nosa, peru mala rozrazenú, na ľavej nohe na palci mala amputované bruško a narazenú panvu. Podstúpila operáciu kĺbových výbežkov sánky, má obmedzenú hybnosť sánky, bolesti pri prežúvaní. Rehabilitácia bola extrémne náročná, mala aj tržno-zmliaždené zranenie brady a nalomené tri zuby.

Následky incidentu zo zdravotného hľadiska sú objektivizované závermi znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo H. H. C., ktorý podal vo veci znalecký posudok, kde v jeho záveroch konštatuje, že poškodená utrpela pri dopravnej nehode poranenia, a to pomliaždenie nosa s krvácaním z nosa, tržno-zmliaždenú ranu brady, pomliaždenie a krvnú podliatina dolnej pery, nalomenie troch zubov, podvrtnutie krčnej chrbtice, kožnú odreninu pravého lakťa, kožnú odreninu oboch kolien, otras mozgu ľahkého stupňa, zlomeninu kĺbového výbežku sánky vpravo s posunom úlomkov, zlomeninu kĺbového výbežku sánky vľavo s posunom úlomkov, ktoré boli spôsobené tupými predmetmi o užšej i širšej kontaktnéj ploche a ktoré pôsobili na oblasť hlavy, horných a dolných končatín malou až strednou silou a prudkosťou, na oblasť sánky veľkou silou a prudkosťou, a mohlo sa tak stať s najväčšou pravdepodobnosťou pri zrazení poškodenej v stojacej polohe osobným motorovým vozidlom s jej následným odhodením a dopadom na zem, kedy došlo k vzniku poranení. Z lekárskeho hľadiska ide v prípade pomliaždenia nosa s krvácaním z nosa, pomliaždenia a krvnej podliatiny dolnej pery, nalomenia troch zubov, otrasu mozgu ľahkého stupňa, o poranenia ľahké. V prípade tržno-zmliaždenej rany brady, kožnej odreniny pravého lakťa, kožných odrenín oboch kolien a podvrtnutia krčnej chrbtice, ide o poranenie stredne ťažké. V prípade zlomeniny kĺbového výbežku sánky vpravo s posunom úlomkov, zlomeninu kĺbového výbežku sánky vľavo s posunom úlomkov, ide o poranenie ťažké, ktoré si vyžadovalo špecifickú stomatochirurgickú liečbu spojenú s operačným napravením posunutých úlomkov, ich upevnenie pomocou titánových platničiek, fixáciu sánky, konzumáciu tekutej a kašovitej stravy, užívanie liekov proti infekcii, bolesti a proti krvácaniu, následnú rehabilitáciu otvárania úst, pričom k úplnému vyhojeniu spravidla dochádza za 8 až 10 týždňov. Poranenia poškodenej boli v príčinnej súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou. Podľa odbornej literatúry, dochádza k zlomeninám kostí pri nárazovej rýchlosti okolo 40 až 50 km/h pri priamom náraze. V danom prípade neboli zistené takéto zlomeniny v oblasti dolných končatín z dôvodu, že ku kontaktu muselo dôjsť zozadu alebo mierne z boku na dolné končatiny poškodenej, kde sa nachádzajú pomerne veľké svaly predkolenia, ktoré tlmia náraz. V danom prípade uvedená pomerne nízka rýchlosť 35-45 km/h postačuje na posunutie osoby tým smerom, aby došlo k jeho pádu z následnými poraneniami, ako boli zistené u poškodenej.

Zo záverov znaleckého posudku č. 217/2016 znalca z odboru cestná doprava J. K. K. vyplýva, že technickou príčinou predmetnej dopravnej nehody bola neskorá reakcia vozidla Kia vodičky B. na pohyb chodkyne I. po priechode pre chodcov na ulici Slovenskej pred kostolom sv. Františka, v dôsledku čoho došlo k zrážke vozidla Kia s chodkyňou I.. I. začala vstupovať na priechod pre chodcov v čase, keď svojím pohybom nijako neohrozila osádku vozidla Kia, a to aj za predpokladu, že by sa na začiatku priechodu pre chodcov rozbehla z nulovej rýchlosti pohybu do behu.

Znalec sa vyjadril aj k možnostiam zabráneniu dopravnej nehode, kde uviedol, že vodička vozidla Kia by zabránila dopravnej nehode priestorovo (zastavením pred priechodom pre chodcov), ak by

reagovala na chodkyňu o 19,0m skôr, ako bola pôvodná reakcia vodičky vozidla Kia na kolíznú situáciu v analýze nehodového deja, kde vozidlo Kia sa pohybovalo rýchlosťou 40 km/h a chodkyňa sa pohýnala na začiatku priechodu pre chodcov z nulovej rýchlosti pohybu. V uvedenom čase nebránilo nič vo vzájomnom výhľade vodičky vozidla Kia a chodkyňi. Vodička vozidla Kia by v takomto prípade reagovala na pohyb chodkyne, ktorá by sa nachádzala cca 2,5m od počiatku pohýnania sa smerom na druhú stranu cesty. Vozidlo Kia by bolo po uplynutí reakčného času jeho vodičky 1,0s brzdené nenáhle s polovičným spomalením 4,0m/s² z maximálneho brzdného spomalenia až do zastavenia a so zohľadnením nábehu brzdného účinku brzdového systému vozidla Kia 0,2s.

Analýzu nehodového deja vypracoval znalec pre 4 varianty pohybu chodkyne cez vozovku ulice Slovenskej:

- 1.Nehodový dej: vozidlo Kia sa pohybuje rýchlosťou 35km/h a chodkyňou vybieha na vozovku ulice Slovenskej konštantnou rýchlosťou behu 10,8 km/h.
- 2.Nehodový dej vozidlo Kia sa pohybuje rýchlosťou 40km/h a chodkyňa vybieha na vozovku ulice Slovenskej konštantnou rýchlosťou behu 10,8 km/h.
- 3.Nehodový dej: vozidlo Kia sa pohybuje rýchlosťou 35km/h a chodkyňa sa na začiatku prechodu pre chodcov pohýňa z nulovej rýchlosti.
- 4.Nehodový dej: vozidlo Kia sa pohybuje rýchlosťou 40km/h a chodkyňa sa na začiatku prechodu pre chodcov pohýňa z nulovej rýchlosti.

Na základe týchto štyroch analýz nehodového deja znalec konštatoval, že vo všetkých štyroch prípadoch vodička vozidla Kia reagovala oneskorene na pohyb chodkyne pohybujúcej sa po priechode pre chodcov zľava doprava z jej pohľadu, a to aj napriek predpokladu, že chodkyňa by cez priechod pre chodcov bežala. Z vykonaných analýz nehodového deja je zrejmé, že vodička nemohla vidieť počiatok vstupu chodkyne na priechod pre chodcov, nakoľko počiatok jej reakcie sa nachádzal vo všetkých prípadoch v čase, keď chodkyňa viditeľne prešla dráhu od začiatku priechodu pre chodcov 4,1 až 5,5m.

Na základe vykonanej analýzy nehodového deja č. 3 a č. 4, možno podľa znalca konštatovať, že chodkyňa vstupovala na priechod pre chodcov v čase, keď vodičku vozidla Kia nijakým spôsobom neohrozovala. Vo výpočte bolo zohľadnené, že chodkyňa po priechode pre chodcov bežala a aj napriek tomu osádka vozidla Kia nijako neohrozila. V prípade, že chodkyňa sa po priechode pre chodcov pohybovala normálnou chôdzou, tak by sa vozidlo Kia nachádzalo v čase počiatku pohybu chodkyne po priechode pre chodcov v ešte väčšej vzdialenosti, ako tomu bolo v analýze nehodového deja č. 3 a č. 4, nakoľko chodkyňa by sa po priechode pre chodcov pohybovala dlhší čas.

Krajský súd nemal výhrady ani k spoľahlivosti a hodnovernosti zistení znalca z odboru cestná doprava J. H. I., ktorý podal vo veci znalecký posudok č. 15/2015, zo záverov ktorého vyplýva, že z technického hľadiska priamou príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy vodičky vozidla zn. Kia Rio, spočívajúca v neskorej reakcii vodičky na chodkyňu prechádzajúcu po riadne vyznačenom priechode pre chodcov. Zo záverov znalca tiež vyplýva, že ak by bral do úvahy verziu obžalovanej, nebola by poškodená v konečnej polohe, v ktorej skončila a ani vozidlo by sa tam nedostalo, nakoľko by tam boli iné pohybové stavy. Z technického hľadiska znalec vylúčil, že k zrážke došlo za priechodom pre chodcov.

Okresný súd podrobne poukázal na obsah znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, pričom nie je dôvod ho celý v tomto uznesení opakovať. Ústav súdneho inžinierstva podrobne analyzoval dopravnú nehodu a ustálil svoj záver, ktorý sa týka technickej príčiny dopravnej nehody tak, ako to uviedol okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, a teda, že technickou príčinou predmetnej dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy vodičky vozidla Kia. Nesprávnym prvkom techniky jazdy vodičky vozidla Kia bola jej oneskorená reakcia na skutočnosť, že po priechode pre chodcov sa pohybovala chodkyňa, ktorej bolo potrebné dať prednosť. Pravdepodobnou príčinou oneskorenej reakcie vodičky mohla byť skutočnosť, že vodička počas približovania sa k priechodu pre chodcov nevykonávala korekciu polohy svojej hlavy (smerom k volant). Uvedeným spôsobom by došlo k eliminácii oblasti zakrytého výhľadu na chodkyňu (ktorý bol tvorený ľavým A stĺpikom vozidla Kia). Tým, že vodička uvedené nevykonávala, nemala náležitý prehľad o dopravnej situácii na priechode pre chodcov. S ohľadom na špecifické zakrivenie v oblasti pred priechodom pre chodcov bolo potrebné uvedenou technikou jazdy viesť vozidlo Kia. V dôsledku nesprávnej techniky jazdy (oneskorenej reakcie) vodičky vozidla Kia došlo k vzniku kolíznej situácie, pričom následne dochádzalo k narastaniu miery

kolíznej situácie, a to až do takej miery, že už nebolo možné dopravnej nehode zabrániť. Vodička teda jednak vytvorila kolíznú situáciu a súčasne si svojou nesprávnou technikou jazdy znemožnila dopravnej nehode zabrániť. V okamihu vstupu chodkyne na priechod pre chodcov bola dopravná situácia na vozovke spôsobilá na to, aby chodkyňa mohla bezpečne prechádzať cez vozovku. Pre zabránenie dopravnej nehode by chodkyňa musela začať reagovať (počas prechádzania cez vozovku), a to už v okamihu, kedy bolo vozidlo Kia vzdialené v bezpečnej vzdialenosti (s ohľadom na rýchlosť vozidla Kia) pre podmienky, že by vodička plynulé znížila rýchlosť svojej jazdy a zastavila by pred priechodom pre chodcov. Zabránenie dopravnej nehode zo strany chodkyne by teda bolo možné iba v prípade, že by chodkyňa počas prechádzania cez priechod pre chodcov predpokladala nesprávnú techniku jazdy vodičky vozidla Kia (že vodička nebude reagovať na skutočnosť, že po priechode sa pohybuje chodec).

Uvedené znalecké zistenia sú argumentami vedúcimi k tomu, že pokiaľ k inému záveru o technickej príčine dopravnej nehody dospel do konania pribratý znalec z odboru cestná doprava J. M. C., ktorý v závere znaleckého posudku č. 35/2016 konštatoval, že technickou príčinou dopravnej nehody bol kolízny vstup chodkyne na vozovku v čase, keď vzhľadom na rýchlosť a vzdialenosť z pravej strany prichádzajúceho motorového vozidla Kia Rio nemohla cez vozovku bezpečne prejsť, ktorým chodkyňa vyvolala kolíznú situáciu, ktorej už vodička motorového vozidla Kia Rio napriek správnej technike jazdy zabrániť nedokázala, že rýchlosť jazdy motorového vozidla v čase reakcie obžalovanej bola 50,02 km/hod a nárazová rýchlosť bola 39,50 km/hod, a že v danom prípade chodkyňa vstúpila do koridoru pohybu vozidla na vzdialenosť kratšiu, ako je vzdialenosť, na ktorej bola vodička vozidla schopná zastaviť z povolenej, resp. primeranej rýchlosti pri využití dosiahnuteľného spomalenia a tým vytvorila pre vodičku prichádzajúceho vozidla prekážku z technického hľadiska náhlu, tak s týmito závermi sa nemožno stotožniť, keďže neobstoja pred vyššie uvedenými znaleckými dôkazmi.

Okresný súd tak na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní dospel k správne mu záveru o nebanlivostnom konaní vodiča - obžalovanej tak, ako je to popísané vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Obžalovaná dňa 01.06.2016 v čase o 07:25 hod. viedla ako vodička osobné motorové vozidlo zn. Kia Rio, ev. č.: G. v Prešove po Slovenskej ulici v smere k Metodovej ulici, v úseku pred priechodom pre chodcov nachádzajúcim sa pri kostole sv. Františka oneskorene reagovala na chodkyňu H. C. I., prechádzajúcu v tom čase po priechode pre chodcov zľava doprava, čím ako vodička porušila ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, prednou časťou vozidla narazila do chodkyne H. C. I., ktorá v dôsledku zrážky utrpela pomliaždenie nosa s krvácaním z nosa, tržnozmliaždenú ranu brady, pomliaždenie a krvnú podliatinu dolnej pery, nalomenie troch zubov, podvrtnutie krčnej chrčtice, kožnú odreninu pravého lakťa, kožné odreniny oboch kolien, otras mozgu ľahkého stupňa, zlomeninu kĺbového výbežku sánky vpravo s posunom úlomkov a zlomeninu kĺbového výbežku sánky vľavo s posunom úlomkov s dobou liečenia spojenou s práceneschopnosťou v trvaní 8 – 10 týždňov.

V súlade s § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, je vodič povinný dať prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov, pritom ho nesmie ohroziť; to neplatí pre vodiča električky.

Skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním, podľa názoru krajského súdu, vedie k jednoznačnému záveru, že pokiaľ by obžalovaná vykonávala v danom úseku pohyb správnu technikou jazdy, k zrážke s poškodenou by nedošlo.

K námietke obžalovanej, že okresný súd nedostatočne vyhodnotil vyššie uvedené závery znalca H. H. C., ktorý na hlavnom pojednávaní upresnil mechanizmus vzniku poranení poškodenej, keď k nim došlo kontaktom motorového vozidla zozadu alebo mierne z boku zákolennej jamy a zadnej plochy predkolenia poškodenej, čím je spochybnené tvrdenie poškodenej, že v čase zrážky prechádzala cez priechod pre chodcov, pretože v tom prípade by bola zasiahnutá jej pravá strana dolných končatín a nie ich zadná strana, krajský súd uvádza nasledovné.

Po opise poranení od H. C., znalec E. J. D. C., L. z Ústavu súdneho inžinierstva Žilina na hlavnom pojednávaní konštatoval, že konkrétna poloha v čase zrážky nemá vplyv na závery ich znaleckého posudku, je to dané tým, že ak by skutočne došlo aj k nárazu smerom dozadu, tak v takom prípade by muselo dôjsť jednak k pohybu chodkyne zľava, následne jej zastaveniu a otočeniu sa smerom chrbtom k vozidlu. Takýto pohyb a takýto manéver chodkyne je časovo dlhší v porovnaní s tým, ako keď sa

chodkyňa dostane do miesta zrážky, pričom sa neustále pohybuje zľava bez jej otočenia o 90 stupňov. Ak by k jej otočeniu o 90 stupňov došlo, potom by sa nachádzala v koridore pohybu vozidla dlhší čas, čo znamená, že vodička by mala k dispozícii väčší čas na reagovanie na túto skutočnosť. Súčasne, keď k takémuto javu dochádza tým, že to otočenie trvá približne 1 sekundu, odohráva sa to priamo vo výhľade vodičky a v koridore pohybu, tak je to pozorovateľný efekt. Ak by k takému pohybu došlo, nemalo by to vplyv na jeho závery, a teda finálne posúdenie by zostávalo rovnaké, t. j. stále by tam ostával prvok oneskorenej reakcie vodičky. Súčasne pri tom náraze z boku, z hľadiska toho silového pôsobenia na telo dochádza k tomu, že pri náraze z boku je pravá noha chránená, medzi kosťou a kontaktným miestom sa nachádza sval, v dôsledku ktorého spravidla nedochádza pri rýchlosti 35 až 40 km/h k poraneniu, pričom pri prežití sa neskúma, či k tej zrážke došlo zozadu alebo z boku. Logické vysvetlenie preto smeruje k tomu, že nedošlo k nárazu zozadu, ale skôr z boku, pričom ale súčasne aj znalec z odboru zdravotníctva uvádza, že to bolo zozadu alebo mierne z boku. Znalec zároveň konštatoval technickú neprijateľnosť časovo priestorového pohybu vozidla KIA a chodkyne podľa verzie vodičky. Skutočnosti, ktoré vodička znázornila v mieste dopravnej nehody, kde by sa mala nachádzať s vozidlom, kde by mala rozpoznať chodkyňu, nie je možné vyskladať priebeh nehodového deja, aj keď niektoré faktory z jej opisu sú technicky prijateľné, napríklad rýchlosť behu.

Znalec uviedol, že v prípade šikmého pohybu trvalého, ktorý naozaj nie je technicky úplne možné vylúčiť, pre vodičku tým pádom vzniká k dispozícii dodatočný čas navyše na odvrátenie tej situácie a aj to, kedy má možnosť k dispozícii začať reagovať a znižovať rýchlosť jazdy. Aby táto okolnosť mohla mať vplyv na závery znaleckého posudku a samotnú technickú príčinu predmetnej nehody, aj samotné závery znaleckého posudku, museli by nastať také okolnosti, ktoré však nevyplývajú z predložených podkladov, ako napr., že by v protismernom jazdnom pruhu muselo stáť odstavené vozidlo, ktoré by bránilo v premávke pre ten protismerný jazdný pruh. Čo sa týka problematiky miesta zrážky, tak podľa znalca je možné s technickou istotou konštatovať, že také miesto zrážky, ako uviedla vodička počas rekonštrukcie, je technicky neprijateľné. Opis, kedy vodička uviedla, že nie je si istá, či stihla brzdiť, to je typický opis, ktorý je charakteristický pre prípady, že vodička už rozpoznala, že sa blíži ku kolíznej situácii a že dôjde k zrážke, ale nestihol ešte nastať nábeh brzdného účinku. Použitie konečnej polohy vozidla, použitie rýchlosti vozidla, ktoré sa malo pohybovať, vedie k záveru, že miesto zrážky je na priechode pre chodcov. Zrážka sa preto, podľa názoru znalca, s istotou diala buď na priechode pre chodcov, ale je technicky prijateľné, že mohlo dôjsť aj k určitej malej vzdialenosti od priechodu pre chodcov. Vždy však stále pôjde o oblasť priechodu pre chodcov, to znamená, že z hľadiska technického sa jedná o rovnaké posúdenie. Určite nemohlo dôjsť k tomu, že by to bolo pred priechodom pre chodcov, vysoká pravdepodobnosť je, že to bolo práve na priechode pre chodcov a je malinká pravdepodobnosť, že to mohlo byť v malej vzdialenosti za priechodom pre chodcov. Nemohlo k tej zrážke dôjsť v oblasti tak výrazne za priechodom pre chodcov, ako to označila vodička. Znalec uviedol, že tým, že skutočnosť, že chodkyňa sa mala nachádzať pred vozidlom, nesie určitú technickú informáciu o tom, že tam bolo plné prekrytie, že vozidlo odovzdalo časť svojej energie chodkyňi a že nedochádzalo k čiastočnému prekrytiu, k takému sklzu medzi chodkyňou a vozidlom. Tento typ nárazu v sebe nesie to, že dôjde ku kontaktu medzi predným nárazníkom so všetkým, prvotne s nohami chodkyne, tieto nohy chodkyne začnú byť unášané týmto nárazníkom a následne chodkyňa, postupne dôjde k naľahnutiu na kapotu, následnému pohybu smerom pred vozidlo, pretože vozidlo počas brzdenia začne znižovať svoju rýchlosť, chodkyňa si časť tej rýchlosti zoberie od toho vozidla, ale vozidlo intenzívne brzdí, preto chodkyňa odíde tomu vozidlu a dôjde k dopadnutiu pred vozidlom. Pri takýchto nízkych hodnotách nárazovej rýchlosti 35 - 40km/h nedochádza k tomu, aby boli viditeľné poškodenia na vozidle, preto na tom vozidle nemuselo vôbec nič identifikovateľné, obzvlášť, keď chodkyňa mala pomerne nízku hmotnosť.

Krajský súd nezistil dôvod pre nariadenie doplnenia znaleckého posudku ÚSI. Pokiaľ ide o odlišnú prezentáciu záverov, a to technickej príčiny dopravnej nehody, v tomto prípade sa krajský súd priklonil k logickému odôvodneniu záverov znaleckého posudku znalca J. K., J. I. a znalca J. C. z ÚSI, závery ktorých premietol do svojich právnych úvah aj okresný súd. Nakoľko okresný súd skutočne podrobne, precízne, erudovane, dôsledne rešpektujúc zásadu voľného hodnotenia dôkazov, v odôvodnení rozsudku uviedol argumentáciu, pre ktorú sa priklonil k záverom vyššie uvedených znalcov, krajský súd na tomto mieste nevidí v tomto smere dôvod opakovať argumentáciu okresného súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku okresného súdu, s ktorým sa stotožňuje. Niet sporu medzi znalcami z odboru doprava cestná, odvetvie J. K. a J. I. a Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, že technickou príčinou predmetnej dopravnej nehody bola nesprávna technika, spôsob jazdy obžalovanej ako vodičky vozidla Kia Rio, v dôsledku ktorej došlo k zrážke

s poškodenou na priechode pre chodcov. Krajský súd tak nemal dôvod pochybovať o hodnovernosti takéhoto výsledku znaleckého skúmania technickej príčiny predmetnej dopravnej nehody.

Z vykonaného dokazovania potom nepochybne vyplynulo, že nebolo preukázané, že by príčinou predmetnej dopravnej nehody bolo, že by poškodená, ako chodkyňa pohybujúca sa na priechode pre chodcov, porušila niektoré zo svojich zákonných povinností. Chodkyňa mohla vstúpiť na priechod pre chodcov, lebo vzhľadom na rýchlosť a vzdialenosť vozidla obžalovanej mohla bezpečne prejsť, ak by obžalovaná sledovala situáciu v cestnej premávke. Chodkyňa nemohla predpokladať, že obžalovaná, ako vodička, zareaguje na jej prítomnosť oneskorene.

Na druhej strane bolo jednoznačne preukázané, že príčinou dopravnej nehody bolo len konanie obžalovanej ako vodičky motorového vozidla, ktoré spočívalo v nesprávnej technike jazdy vodičky vozidla Kia. Nesprávnym prvkom techniky jazdy vodičky vozidla Kia bola jej oneskorená reakcia na skutočnosť, že po priechode pre chodcov sa pohybovala chodkyňa, ktorej bolo potrebné dať prednosť. Pravdepodobnou príčinou oneskorenej reakcie vodičky mohla byť skutočnosť, že vodička počas približovania sa k priechodu pre chodcov nevykonávala korekciu polohy svojej hlavy (smerom k volantu). Uvedeným spôsobom by došlo k eliminácii oblasti zakrytého výhľadu na chodkyňu (ktorý bol tvorený ľavým A stĺpikom vozidla Kia). Tým, že vodička uvedené nevykonávala, nemala náležitý prehľad o dopravnej situácii na priechode pre chodcov. S ohľadom na špecifické zakrivenie v oblasti pred priechodom pre chodcov bolo potrebné uvedenou technikou jazdy viesť vozidlo Kia. V dôsledku nesprávnej techniky jazdy (oneskorenej reakcie) vodičky vozidla Kia došlo k vzniku kolíznej situácie, pričom následne dochádzalo k narastaniu miery kolíznej situácie, a to až do takej miery, že už nebolo možné dopravnej nehode. Vodička teda jednak vytvorila kolíziu situáciu a súčasne svojou nesprávnou technikou jazdy znemožnila dopravnej nehode zabrániť. V okamihu vstupu chodkyne na priechod pre chodcov bola dopravná situácia na vozovke spôsobilá na to, aby chodkyňa mohla bezpečne prechádzať cez vozovku.

Obžalovaná kritického dňa nielenže nedala prednosť chodkyňi, ktorá prechádzala po riadne vyznačenom priechode pre chodcov, čo samo o sebe zvyšuje nebezpečnosť takéhoto konania obžalovanej, keďže chodci sú tým „slabším“ prvkom v cestnej premávke a práve priechody pre chodcov im slúžia na to, aby mohli bezpečne prejsť cez cestu s vedomím, že prichádzajúce vozidlá im dajú prednosť a neohrozia ich, ale jej aj navyše pri dopravnej nehode spôsobila ťažkú ujmu na zdraví.

Ani o priamej príčinnej súvislosti konania obžalovanej so spôsobeným účinkom v podobe konkrétnych poranení a následkov v podobe porušenia chráneného záujmu na ochrane zdravia poškodeného, nemal odvolací súd pochybnosti. Jedným zo zranení, ktoré poškodená utrpela, bolo aj ťažké poranenie, a to zlomenina kĺbového výbežku sánky vpravo s posunom úlomkov, zlomenina kĺbového výbežku sánky vľavo s posunom úlomkov. Ide poranenie ťažké, ktoré si vyžadovalo špecifickú stomatochirurgickú liečbu spojenú s operačným napravením posunutý úlomkov, ich upevnenie pomocou titánových platničiek, fixáciu sánky. Dané poranenia znamenali závažnú nepriaznivú zmenu zdravotného stavu menovanej, ktoré ju takto obmedzovali v bežnom každodennom živote, vyžadovali konzumáciu tekutej a kašovitej stravy, užívanie liekov proti infekcii, bolesti a proti krvácaniu, následnú rehabilitáciu otvárania úst, pričom tieto zdravotné obmedzenia poškodená musela znášať po špecifikovanú dobu, ktorú treba považovať za dlhšiu, keďže predstavovala až 8 - 10 týždňov.

Poruchou zdravia trvajúcou dlhší čas bola v tomto prípade porucha, ktorá si objektívne vyžiadala liečenie, dokonca aj pracovnú neschopnosť v trvaní viac ako 42 kalendárnych dní /1mesiac a 12 dní/, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodenej. Z právneho hľadiska išlo teda o vážnu poruchu zdravia v podobe poruchy trvajúcej dlhší čas (§ 123 ods. 3 písm. i/ Trestného zákona).

Porušenie povinností, ktoré okresný súd vo výroku rozsudku konštatuje, sú nepochybne porušením dôležitej povinnosti uloženej vodičovi zákonom, pretože ich porušenie spravidla vyvoláva reálne nebezpečenstvo vzniku dopravnej nehody a keďže v dôsledku takýchto porušení došlo k vzniku zranení poškodeného, ktoré sú ublížením na zdraví, dokonca ťažkou ujmu na zdraví, správne prvostupňový súd konanie obžalovanej kvalifikoval.

Podľa súdnej praxe, porušenie dôležitej povinnosti pri premávke na cestách je najmä také porušenie povinností vodiča motorového vozidla, ktoré so zreteľom na silu, rýchlosť a hmotnosť motorových

vozidiel môže mať za následok vážnu dopravnú nehodu a ktoré podľa všeobecnej skúsenosti takýto následok skutočne často máva (porovnaj R 33/1972). Výpočet všetkých dôležitých povinností vodiča motorového vozidla nie je možný, pretože význam porušenia ktorejkoľvek vodičskej povinnosti je priamo závislý na konkrétnej dopravnej situácii; je možné uviesť len niektoré typické prípady, kedy závadné konanie vodiča je podľa judikatúry považované za porušenie dôležitej povinnosti uloženej podľa zákona. Predovšetkým ide o vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu, ďalej o neprimerane rýchlu jazdu, hlavne v zatáčke, ktorou sa vozidlo dostane do protismeru (R 57/1960), predchádzanie v miestach, kde je to zakázané, cúvanie s nákladným autom na verejnom priestranstve pri nedostatočnej prehľadnosti bez zaistenia ďalšej náležite poučenej osoby (R 17/1959, R 40/1978), nevenovanie sa plne vedeniu vozidla za situácie, keď ide v súvislej kolóne vozidiel a vo vzdialenosti od vozidla idúceho pred ním, ktoré nie je vzhľadom na rýchlosť vozidla bezpečná (R 25/1984). Za porušenie dôležitej povinnosti je možné považovať len porušenie takej povinnosti, ktorá má za danej situácie spravidla za následok nebezpečenstvo pre ľudský život alebo zdravie, kde teda jej porušením môže ľahko dôjsť k takému následku (R 11/1964). V predmetnej veci porušenie povinností vyplývajúcich z § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 8/2009 Z. z. je potrebné považovať za porušenie dôležitej povinnosti, pretože ich nerešpektovanie je takmer vždy príčinou dopravných nehôd s vážnymi až fatálnymi následkami, keď dochádza k zrážkam s chodcami na priechode pre chodcov. Porušenie povinnosti dať prednosť chodcovi na priechode pre chodcov, bez ďalšieho už samo osebe vedie k celkom bezprostrednému a reálnemu nebezpečenstvu stretu vozidla s chodcom, pretože sa vždy týka situácie, v ktorej ide o vzťah vozidla a chodca s pretínajúcim sa smerom jazdy a chôdze. Tak tomu bolo aj v predmetnom prípade, keď nesledovanie situácie v cestnej premávke a nedanie prednosti poškodenej prechádzajúcej cez priechod pre chodcov, spôsobilo zrážku vozidla s poškodenou chodkyňou a jej ťažkú ujmu na zdraví.

Okresný súd síce správne dospel k záveru, že práve obžalovaná inému z nedbanlivosti spôsobila ťažkú ujmu na zdraví a čin spáchala závažnejším spôsobom - porušením dôležitej povinnosti uloženej jej podľa zákona, avšak v tejto súvislosti krajský súd dodáva, že zrejme ušlo pozornosti okresného súdu, že uvedenej právnej vete nezodpovedá právna kvalifikácia skutku, keď okresný súd kvalifikoval skutok ako prečin ublíženie na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bez poukazu na ustanovenie § 138 písm. h/ Trestného zákona. Toto pochybenie okresného súdu však nebolo možné v odvolacom konaní napraviť z dôvodu absencie odvolania prokurátora. Nakoľko odvolanie podala len samotná obžalovaná, nebolo možné napadnutý rozsudok okresného súdu zmeniť v jej neprospech (zásada „reformatio in peius“).

Okresný súd nepochybil pri ukladaní primeraného, zákonného a odôvodneného trestu. Majúc na zreteli potom vyššie uvedené zásady pre ukládanie trestu a vyššie rozvedené okolností, za ktorých bol žalovaný trestný čin spáchaný a ktoré charakterizujú pomery obžalovanej, jej osobu a možnosti jej nápravy, ako aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovanou spočívajúca v tom, že sa jej zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorenie podmienok na jej výchovu k tomu, aby viedla riadny život a okolnosť, aby uložený trest súčasne iných odradil od páchania trestných činov a zároveň vyjadroval morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, dospel krajský súd k záveru, že všetky výroky výroku o treste sú odôvodnené, zákonné a boli prijaté správnym postupom konania, pričom uložené tresty predstavujú trest na nápravu obžalovanej a ochranu spoločnosti primeraný a dostatočne individualizovaný. Možnosti nápravy obžalovanej považuje krajský súd za priaznivé už pri uložení takýchto trestov.

Správne okresný súd zohľadnil neexistenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, kedy bolo potrebné ukladať trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby uvedenej v ustanovení § 157 ods. 2 Trestného zákona. Aj krajský súd dospel k záveru, že vzhľadom na nedbanlivostnú povahu spáchaného trestného činu, nebude potrebné pristúpiť k výkonu trestu odňatia slobody. Okresným súdom uložený trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 12 mesiacov je preto možné považovať za primeraný a zákonný, ktorý postačuje na dosiahnutie sledovaného účelu trestu. Rovnako primeranou je z pohľadu krajského súdu aj skúšobná doba podmieneného odsúdenia okresným súdom určená na 18 mesiacov.

Za správne a zákonné je potrebné považovať aj rozhodnutie okresného súdu o uložení trestu zákazu činnosti vo výmere 18 mesiacov. Je zjavné, že predmetný prečin obžalovaná spáchala pri výkone vodičského oprávnenia a že porušila dôležitú povinnosť ustanovenú právnym predpisom pre vodiča, ako účastníka cestnej premávky. Nemožno prehliadnúť vyššiu závažnosť porušenia tejto povinnosti, keď obžalovaná na prechode pre chodcov narazila svojím osobným motorovým vozidlo do poškodenej H.

C. I.. Napriek doterajšej dlhoročnej skúsenosti vodiča, nedbanlivo pristúpila k splneniu si tak dôležitej povinnosti. Priestor prechodu pre chodcov a oblasť v jeho blízkosti požíva zvýšenú ochranu chodcov preto, lebo práve na prechode pre chodcov osoby prechádzajúce cez tento priestor križujú cestu ostatným účastníkom cestnej premávky, najmä vodičom motorových vozidiel, pričom v prípade kolízie nastávajú častokrát dopravné nehody s fatálnymi následkami. Aj v tomto prípade došlo k závažnému následku v podobe ťažkej ujmy na zdraví menovanej poškodenej.

Pokiaľ ide o povahu dopravného riešenia situácie v mieste dopravnej nehody, treba k tomu uviesť, že išlo o špecifický tvar cesty, ktorý si, ako správne konštatoval okresný súd, vyžadoval osobitú techniku jazdy. Táto skutočnosť však nezbavovala obžalovanú, ako vodičku, zákonných povinností vo vzťahu k chodcom na priechode pre chodcov, na ktorých dodržiavanie je v záujme ochrany zdravia a života účastníkov cestnej premávky potrebné trvať.

Následok, okolnosti, spôsob spáchania predmetného prečinu a v neposlednom rade priestupková minulosť obžalovanej vyžadujú, aj podľa názoru krajského súdu, uloženie trestu zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel, ktorý spomedzi trestov nespojených s výkonom trestu odňatia slobody je zvyčajne najúčinnnejším trestom za protiprávne činy spáchané v cestnej doprave vo vzťahu k dosiahnutiu účelu trestu.

Dôvody na uloženie trestu zákazu činnosti trvajú aj napriek tomu, že od spáchania skutku uplynula doba viac ako 7 rokov. Krajský súd poukazuje na výpis z evidenčnej karty vodiča, z ktorého vyplýva, že obžalovaná je držiteľkou vodičského oprávnenia od roku 1991, pričom od roku 2005 do roku 2015 sa dopustila 22 priestupkov, z toho v rokoch 2013 až 2015 až 12 priestupkov za rýchlosť jazdy. V roku 2011 bola postihnutá pre priestupok pre nevenovania sa vedeniu vozidla nesledovaním cestnej premávky so spôsobenou dopravnou nehodou. V roku 2006 jej bol zadržaný vodičský preukaz pre dopravnú nehodu z dôvodu nedanie prednosti v jazde. Z výpisu z centrálnej evidencie priestupkov, okrem vyššie uvedených priestupkov, vyplývajú aj priestupky z roku 2016 až 2017 v počte 5 za rýchlosť jazdy, nerešpektovanie dopravného značenia, používanie mobilného telefónu a za nepoužívanie bezpečnostných pásov. Z výpisu z centrálnej evidencie priestupkov tiež vyplýva, že po dátume 29.06.2017 sa obžalovaná dopustila ďalších 16 dopravných priestupkov, a to najmä za nerešpektovanie dopravného značenia, ako aj nedodržanie rýchlosti, ďalej za nedovolené predchádzanie, nepoužívanie bezpečnostných pásov, nesprávnu jazdu v jazdných pruhoch, nerešpektovanie zákazu zastavenia. Z výpisu z centrálnej evidencie priestupkov zo dňa 07.09.2023 vyplýva, že obžalovaná sa v dňoch 27.07.2023 a 31.08.2023 dopustila ďalších dvoch priestupkov.

Vyššie uvedená priestupková minulosť obžalovanej na úseku dopravy len potvrdzuje, že ide o zjavne nedisciplinovanú vodičku, ktorej vodičská prax bola nespočetnekrát poznamenaná náchylnosťou k ohrozovaniu ostatných účastníkov cestnej premávky. Predmetná dopravná nehoda, ktorú zavinila, sa tak nejaví byť výnimočným vybočením z dlhodobého riadneho výkonu tohto oprávnenia. Nemožno opomenúť, že aj po vyhlásení napadnutého rozsudku sa obžalovaná dopustila ďalších dvoch priestupkov na úseku dopravy.

Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že účelom trestu zákazu činnosti je predovšetkým zabrániť opakovaniu trestného činu, a preto je jeho uloženie úplne odôvodnené vtedy, keď páchatel' vyvolá trestným činom v doprave pochybnosť o svojej spoľahlivosti alebo spôsobilosti viesť motorové vozidlo. Podľa názoru krajského súdu vo vzťahu k ukladaniu, resp. neukladaniu trestu zákazu činnosti, je potrebné zohľadniť všetky okolnosti tohto prípadu. V neprospech obžalovanej svedčí to, že zrazila chodkyňu na priechode pre chodcov. Obžalovaná sa dopustila nespočetného množstva priestupkov na úseku dopravy od roku 2005 do roku 2023, čo podľa názoru krajského súdu je možné vyhodnotiť ako nedisciplinované správanie sa na ceste, keďže medzi jednotlivými priestupkami sú aj veľmi krátke časové obdobia, čo znamená, že obžalovaná je častým porušovateľom dopravných predpisov.

Napriek námietkam obžalovanej, že vodičské oprávnenie potrebuje na výkon svojho povolania, je krajský súd toho názoru, že správne pri rozhodovaní o uložení trestu zákazu činnosti okresný súd prihliadol na to, že sa porušenia pravidiel bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, majúcich charakter priestupku, už obžalovaná opakovane dopustila. Pokiaľ sa obžalovaná odvoláva na skutočnosť, že odňatím vodičského oprávnenia príde o svoju prácu, krajský súd dodáva, že je priam zarážajúce, že obžalovaná, ktorá je ekonomicky závislá od svojho príjmu, keďže ako vyplýva z jej výpovede, je vdova a samoživiteľka, takýmto flagrantným spôsobom pristupuje k rešpektovaniu dopravných predpisov, čím riskuje stratu

zamestnania a „hazarduje“ nielen so svojim zdravím a životom, ale aj so zdravím a životom ostatných účastníkov cestnej premávky.

Aj napriek skutočnosti, že v čase nehody nebola obžalovaná pod vplyvom alkoholu, z miesta nehody neušla, na mieste nehody zotrvala do príchodu sanitky a poskytla potrebnú súčinnosť pri objasnení skutku, nesmel krajský súd nezohľadniť závažnosť priestupkovej minulosti obžalovanej pre uloženie trestu zákazu činnosti. Správne postupoval okresný súd, keď pri ukladaní výšky trestu zákazu činnosti zohľadnil jednak skutočnosť, že od spáchania trestného činu ubehla doba vyše 7 rokov, ako aj to, aby mal uložený trest zákazu činnosti čo najmenší dopad na rodinu obžalovanej.

Skúsenosti získané pri sledovaní účinnosti jednotlivých trestov ukladaných za trestné činy v doprave ukazujú, že trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá patrí k najúčinnjším prostriedkom ochrany bezpečnosti v cestnej doprave.

Zohľadniac zásadu „reformatio in peius“, odvolací súd nezasahoval ani do výrokov o náhrade škody.

Nakoľko krajský súd ani v postupe okresného súdu nezistil žiadne dôvody pre to, aby podanému odvolaniu čo i len sčasti vyhovel, odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.